

Amts 2den Valgkreds (Sagb) stillede Forslag angaaende Forpagtningen af Østersfiskeriet i Limfjorden, at jeg vil sige et Par Ord til Støtte for den Mening, som det ærede Medlem har foreskrevet. Jeg har set lidt paa de Indberetninger, der ere indgivne fra Forpagterne, og jeg har ogsaa set, jeg kunde gjerne sige, lidt flygtig paa Sagen i det Hele; men i alt Fald har jeg dog faaet det bestemte Indtryk, at, hvis de forhenværende Forpagtere ikke faae nogen Godtgjørelse, saa stee der dem en Slet ikke saa ringe Uret. Det forekommer mig besynderligt ved denne Sag, at der, naar der i Betragtningen af Forholdene er en saa stor Overensstemmelse, som der synes at være, mellem det ærede Medlem, Finantsudvalget og den høit ærede Finantsminister, at det saa kan komme til at foreligge en saa stor Forskjel i det Resultat, hvortil de forskjelligte Herrer ere komne. Saavel det ærede Finantsudvalg som den høit ærede Finantsminister — i det Mindste har Ministeren tidligere været af den Formening — have jo været enige om, at Forpagterne kunde have nogen Godtgjørelse. Nu er imidlertid den høit ærede Finantsminister kommen bort fra den Formening, idet hans Sagkyndige have været af en modsat Mening, men jeg tillader mig i al Beskedenhed at sige, at disse hans Sagkyndige have i dette Tilfælde ledet ham noget paa Vildspor, og jeg skal sige, hvorfor jeg tror det. Den Forpagtningssum, der aarlig udbragtes af Fiskeriet i Eidsrummet 1851—61 var ca. 1000 Rd. aarlig og i 1861—71, altsaa den næstsidste Gang Forpagtning har fundet Sted, udbragtes der en lignende Sum, saa at altsaa Østersfiskeriet maaskee antages i de første 10 Aar at have holdt sig paa det samme Standpunkt. Forpagtningssummen i 1871 beløber sig derimod til 42,000 Rd. aarlig, og jeg kan nu, ved at overveje Forholdet saa godt, som jeg formaar det, ikke faae Andet ud, end at den væsentligste Grund til, at der ved den sidste Bortforpagtning er opnaaet en saa forhøiet Afgift, maa søges i den Bestemmelse, der fandtes i § 10 i den næstsidste Forpagtningskontrakt, og hvorefter Forpagterne skulde have Halvdelen af det Beløb, hvormed den næste Forpagtningssum maatte overstige

den tidligere. Nu er Spørgsmaalet her ikke blot dette, om Fremstribdiedet er kommet tilstede derved, at Forpagterne have gjort Noget udover, hvad de strengt taget være forpligtede til ifølge Kontrakten, men tillige om de ikke, Alt vel overvejet, naar de i det Hele blot have opfyldt Kontrakten, dens § 10 indbefattet, have Krav paa Erstatning. Jeg antager, at det for at komme til en taalelig Besvarelse af dette Spørgsmaal vil være nødvendigt at stille det paa en modsat Maade, nemlig saaledes. Vilde det ikke have været muligt for Forpagterne i de 10 Aar at odelægge Fiskeriet saaledes, at det i 1871 ikke havde indbragt en større Sum, end det indbragte i 1861, og det naagte der var gjort en nok saa stærk Kontrol? Jeg er kommen til den Overbevisning, at det vilde have været Forpagterne muligt, Den Forbedring, der er opnaaet, forekommer mig væsentlig at være opnaaet ved to Ting, nemlig dels ved en meget sparsommelig og for Udviklingen hensigtsmæssig Benyttelse af Fiskeriet og dels ved en stor Omhyggelighed ved Udlæget af de Østers, som aarlig udlægges, og hvorved der skal dannes nye Østersbunker. Ved Hjælp af disse to Ting er det sandsynligt, at det er blevet de forhenværende Forpagtere muligt at fremkalde de Resultater, der nu foreligge, og det vilde ikke, saavidt jeg ser, have været nogen Kontrol muligt at fremkalde saadanne Resultater, hvis det ikke havde ligget i Forpagternes egen Interesse, med Hensyn paa den nævnte § 10, at de kom tilstede. Men hvis dette er Tilfældet, i alt Fald for en Del, saa forekommer det mig at være en ikke saa ganske ringe Uret ved Slutningen af den Periode, hvori Forpagterne ved deres Benyttelse af Fiskeriet have bragt dette til et saa gunstigt Resultat, saa aldeles at negte dem nogen Godtgjørelse. Hvis det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds havde stillet sin Fordring saaledes, at han forlangte fuld Godtgjørelse til Forpagterne, saa kunde jeg have haft en ikke saa ringe Tvivl ved at stemme for hans Forslag, men da han paa Forpagternes Vegne stiller i Udsigt en endog saa meget lemsældig Afgjørelse, saa forekommer det mig rigtigst, set saavel fra Billighedens som fra et finant